

[Niels Helveg Petersen.]

for, hvad hans parti vil anbefale i den øjeblikkelige situation. Vi har hørt nogle antydninger, men de har været så løse, at det næsten ikke er muligt rigtig at få fat i, hvad der ligger i det. Men måske er der noget.

Hr. Per Hækkerup talte i sit første indlæg bl. a. om jordprisstigningerne, som var for store; det er jeg enig med hr. Per Hækkerup i. En del af den periode, hvorfra hr. Per Hækkerup hentede tal til belysning af dette, var jo i øvrigt en tid, da hans eget parti havde et direkte ansvar. Men der er gennemført med virkning fra 1. januar et sæt af jordlove, som efter min vurdering, også efter vurderinger, som er givet til kende fra socialdemokratiske politikere, vil have en gavnlig virkning på jordprisudviklingen i fremtiden. Jeg ville gerne have, at man forsøgte ikke bare at tale om disse jordprisstigninger i almindelighed, men at pege på, hvorledes de kunne bringes under kontrol. Der er i hvert fald én ting, jeg tror efterkrigsperioden viser meget tydeligt, og det er, at den almindelige økonomiske udvikling i samfundet, inflationen, er noget af det, der i særlig grad befordrer jordprisstigninger. Hvis man vil gribe ind over for jordprisstigningerne, kan man ikke gøre noget bedre end at føre en økonomisk politik, der forhindrer inflationsudviklingen. Det er en politik, der samtidig bidrager til at stabilisere jordpriserne, og det er det, der er lagt op til også ved denne lovgivning.

Så var der antydninger af en selektiv rentepolitik. Som allerede påpeget er det svært at se, hvad den skulle være selektiv over for. Den måtte ikke ramme eksportindustrien eller den konkurrerende hjemmemarkedsindustri og heller ikke boligbyggeriet eller de kommunale investeringer, og der bliver altså i og for sig ikke andet tilbage end det rent selektive ingenting.

Hr. Per Hækkerup har jo ellers i dag været underholdende, og det tror jeg ingen vil beklage. Jeg tror, at man heller ikke gør det i regeringspartierne, men jeg tror nok, vi glæder os til, at vi også snart må få ikke bare en underholdende tale, men også en tale, der i sit indhold, i det, der peger fremad, er en seriøs tale.

Aksel Larsen: Jeg tror, debatten har været så længe, og at den har antaget de for-

mer, man kunne vente, at den vel snart må kunne holde op. Stillingen er jo gjort op. Vi ved, hvor vi har hinanden, og vi ved i hvert fald, at oppositionen ingen tillid har til regeringens evner til at føre en fornuftig økonomisk politik, og regeringen og regeringspartierne har formodentlig heller ikke tillid til egne evner, men mener alligevel, at de er nødt til at holde sammen af ganske bestemte grunde. Jeg har nærmest indtrykket af, at de med en let omskrivning af Luthers ord fra Worms siger: her sidder vi, vi kan ikke andet.

Jeg synes, man skal holde op med de forsøg, som statsministeren har gjort nu igen, på at tale om de internationale forholdsindflydelse, og at det er dem, der delvis er skyld i, at det er gået, som det er gået herhjemme, og man kan også godt holde op med at snakke om de fundamentale svagheder i dansk økonomi. Naturligvis spiller de internationale forhold en rolle, naturligvis er der svagheder i dansk økonomi. Men den absolut konkrete årsag til, at vi er havnet dér, hvor vi er — og regeringen må jo anse situationen for katastrofal, når den så længe efter den 15. marts kommer drønende med lovforslag, den vil have gennemført, inden folketingsåret slutter — er regeringens hidtidige mislykkede finansielle og økonomiske politik. Det begyndte, som jeg allerede har sagt, og som hr. Per Hækkerup også har sagt, i december 1967, hvor man stemte imod noget, som man vidste ville være rigtigt. Nu siger statsministeren, at det gjorde hans parti udelukkende, fordi det var kædet sammen med engangsskat. Jeg synes, man skal holde op med det. Det er jo ikke rigtigt. Desuden, hvis jeg ville bruge tingets tid, kunne jeg have taget Folketingstidende fra 1967 med herop igen og have læst op af de taler, der blev holdt ved den lejlighed, netop ved første, anden og tredje behandling af forslag til lov om indfrysning af en dyrtidsportion og om engangsskatten, og så kunne jeg have citeret i lange baner, hvad de nuværende regeringspartiers ordførere sagde om, at nærmest kun over deres lig skulle man få lov til at antaste en dyrtidsportion. De var principielle modstandere af det, og da de så havde fået foranlediget valg og valget havde givet dem flertal og de dannede regering, kom de og sagde, at det at antaste en dyrtidsportion er den bedste poli-